

Arrest

nr. 203 514 van 4 mei 2018
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. HALSBERGHE
Canadaplein 1/glv
8400 OOSTENDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 11 december 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 november 2017 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VANHECKE, die loco advocaat T. HALSBERGHE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 november 2017 wordt de verzoekende partij een inreisverbod (bijlage 13sexies) gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“INREISVERBOD

*Aan de Heer
naam: N. (...)
voornaam: A. (...)
geboortedatum : 25.04.1983*

geboorteplaats: Alger

nationaliteit: Algerije

ALIAS: A. (...), N. (...), geboren op 25.04.1983, onderdaan van Algerije

Wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 24/11/2017 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, 4e alinea van de Wet 15/12/1980:

Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of dé nationale veiligheid.

Betrokkene is gekend onder een alias. Betrokkene heeft geen officieel verblijfsadres.

Op 05/10/2017 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 2 jaar door de rechtbank van Brugge voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Overwegende dat de persoonlijkheid van betrokkene een gevaar betekent voor de openbare orde en voor andermans gezondheid in de mate dat het verspreiden van verdovende middelen een ware plaag voor de bevolking betekent.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 19/10/2016.

In de vragenlijst hoorplicht ingevuld op 16/08/2017 heeft betrokkene verklaard een vaste relatie in België te hebben, zijn vrouw zou zwanger zijn.

Betrokkene diende een huwelijksdossier met een Belgische onderdane. Op 05/06/2015 werd zijn huwelijksaanvraag geweigerd door de Burgerlijke Stand van Oostende. Bovendien, geeft zijn intentie om te huwen hem niet automatisch recht op een verblijf. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Duitsland of Algerije geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Zowel betrokkene als zijn partner, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België

Bovendien het feit dat de partner van betrokkene in België verblijft, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Schending van art. 74/11, § 1, 4^e al. Vr.W. en tevens houdende een schending van de materiële motiveringsplicht en het evenredigheidbeginsel als de algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en schending van art. 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, afgesloten te Rome op 4 juli 1950 (EVRM);

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de uitoefening van haar wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond ervan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvSt. 17 januari 2007, nr. 166.860 ; RvSt. 7 december 2001, nr 101.624, RvV 5 juni 2009, nr 28.348).

De bestreden beslissing betreft een inreisverbod van ACHT jaar met verwijzing naar een eerder inreisverbod laatst op 19.10.2016 en dit volgens verweerster in toepassing van art. art. 74/11, § 1, 4^e al. Vr.W. naar luid waarvan (eigen cursivering en onderlijning) :

‘Artikel 74/11

§ 1.

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

[...]

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2.

[...]

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.'

Bij het opleggen van een inreisverbod dient verweerster dus in elk geval rekening te houden met de specifieke omstandigheden waarin VERZOEKER zich in het Rijk bevindt, en dit zekerlijk nu zij in toepassing van art. 74/11, § 1, 4e al. Vr.W. aan verzoeker een inreisverbod oplegt van ACHT jaar en dit onverminderd de kennis in hoofde van verweerster van de vaste verblijfplaats van VERZOEKER voor diens arrestatie op 16.05.2017, het feit dat hij in werkelijkheid een gezin vormt met mevrouw L. (..) en de huidige zwangerschap van VERZOEKER met mevrouw L.(..).

Bij het opleggen van het inreisverbod dient verweerster mede voor wat betreft de duur ervan (en nu zij in toepassing van art. 74/11, § 2 in fine Vr.W. : 'De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen' zelfs kan beslissen geen inreisverbod op te leggen – zie tevens de parlementaire voorbereiding dienaangaande, Kamer 2011-12, 1825/6, 50 waarbij wordt toegelicht dat in het geval van procedures tot gezinshereniging, verweerster er zich redelijkerwijs van kan onthouden een inreisverbod op te leggen hetgeen naar analogie van toepassing is in casu nu VERZOEKER zich in zijn eerdere aanvraag tot huwelijk en gelet zijn huidige voorziening in rechte tegen de veroordeling tot schijnhuwelijk samen met mevrouw LENDERS en de huidige zwangerschap van VERZOEKER met mevrouw L. (..) zich ondermeer kan beroepen op diens gezinsleven beschermd door art. 8 EVRM) rekening houden met alle omstandigheden eigen aan het geval en dient zij blijkens de parlementaire voorbereiding tevens een individueel onderzoek te voeren naar de situatie van verzoeker en dit voorafgaandelijk het opleggen van het inreisverbod en dit zeker nu zij een inreisverbod oplegt van maar liefst ACHT jaar!

Nu verweerster in het inreisverbod verwijst naar het feit dat VERZOEKER de openbare orde zeer ernstig verstoort, dient zij evenwel nog steeds afdoende rekening te houden met de bescherming dewelke VERZOEKER (samen met mevrouw L. (..)) kan genieten, zich hiervoor beroepend op diens gezinsleven beschermd door art. 8 EVRM.

Verweerster kan aldus niet ernstig voorhouden dat zij wettig de uitermate termijn van ACHT jaar inreisverbod oplegt louter omdat VERZOEKER een eerdere veroordeling tot twee jaar gevangenisstraf heeft opgelopen zonder dit af te wegen tegen diens verdragsrechtelijk beschermd gezinsleven.

Alhoewel in de bestreden beslissing wordt wel melding gemaakt van het gezinsleven van VERZOEKER in het Rijk, wordt tegelijkertijd gesteld dat VERZOEKER niet onder het toepassingsveld van art. 8 EVRM zou vallen en aangezien hij geacht wordt de openbare orde zeer ernstig te schaden het inreisverbod van ACHT jaar wordt opgelegd, maar wordt er niets gezegd over de humanitaire omstandigheid voormeld dat aanleiding zou kunnen geven tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar of zelfs geen inreisverbod gelet op art. 74/11, § 2 Vr.W..

Hiermee geeft verweerster aan dat zij in werkelijkheid geen enkele rekening houdt met de sociale en familiale situatie van VERZOEKER en zijn huidige gezinsleven.

Aangezien VERZOEKER al lang in het Rijk verblijft, minstens sedert 26.10.2015 en hij hier eerder een huwelijksaanvraag heeft gedaan en zijn partner thans zwanger is van zijn kind, zorgt dit ervoor dat verweerster bij het opleggen van het inreisverbod en in het licht van de bescherming geboden aan VERZOEKER onder toepassing van art. 8 EVRM zij zich tevens dient te vergewissing van de familie- en gezinsbanden door hem aangehaald.

Zij doet dit niet en dit is onredelijk, onevenredig en disproportioneel.

Verweerster weet dit alles en er kan niet anders dan worden besloten dat verweerster met het opleggen van een inreisverbod van maar liefst ACHT jaar hierbij geen enkele rekening houdt met de sociale en familiale situatie van VERZOEKER in het Rijk, zij thans in haar beslissing tot inreisverbod van ACHT jaar geen enkele werkelijke rekening houdt met de specifieke omstandigheden eigen aan de situatie van verzoeker en met de bescherming die verzoeker geniet onder art. 74/11, § 2 Vr. W. en onder art. 8 EVRM.

Gelet ook het gebrekkig zijn van de verdere motivatie omtrent de verstrekkende gevolgen die dit inreisverbod heeft voor het familie- en gezinsleven van VERZOEKER, en verweerster aan VERZOEKER een inreisverbod oplegt van ACHT jaar, schendt verweerster manifest het art. 74/11 Vr.W. en tevens evenredigheidsbeginsel en art. 8 EVRM.

Zodat om al deze redenen het inreisverbod dient te worden vernietigd.”

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3. De Raad wijst erop dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

2.4. Artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen: 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden. De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

2.5. Verzoekende partij betoogt in essentie dat onvoldoende rekening werd gehouden met haar specifieke omstandigheden, met name dat zij een vaste verblijfplaats had voor haar arrestatie, dat zij een werkelijk gezin vormt met een Belgische onderdaan en dat deze laatste zwanger is. Zij meent zich te kunnen beroepen op een gezinsleven dat valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM. Verwerende partij heeft volgens haar ten onrechte een termijn van acht jaar gehanteerd louter omdat zij veroordeeld is tot een gevangenisstraf van twee jaar nu dit niet werd afgewogen tegenover haar gezinsleven.

2.6. De Raad stelt vooreerst vast dat artikel 74/11, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat een beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar indien een onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Uit het voorgelegde administratief dossier blijkt dat verzoekende partij wegens inbreuken op de wetgeving inzake drugs werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee jaar. Verwerende partij oordeelt dienaangaande dat het verspreiden van verdovende middelen een ware plaag voor de bevolking betekent en verzoekende partij aldus door haar gedrag beschouwd moet worden als een gevaar voor de openbare orde. Verwerende partij vermocht derhalve, op basis van voormelde wetsbepaling, in voorliggende zaak verzoekende partij een inreisverbod van acht jaar op te leggen. Verwerende partij heeft verwezen naar artikel 74/11, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet en uiteengezet waarom zij van oordeel was dat verzoekende partij een inreisverbod met een geldigheidsduur van acht jaar diende te worden opgelegd. Zij heeft hierbij verwezen naar de ernst van de feiten en naar de strafmaat. Zij heeft er tevens op gewezen dat verzoekende partij illegaal in België verblijft en er niet aan getwijfeld heeft de openbare orde zeer ernstig te verstoren. De verwerende partij hecht bij het opleggen van het inreisverbod van acht jaar belang aan de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde.

Verder blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de verwerende partij wel degelijk het gezinsleven van verzoekende partij in België onder de loep heeft genomen. Zo wijst de verwerende partij erop dat de huwelijksaanvraag op 5 juni 2015 geweigerd werd door de burgerlijke stand van Oostende en dat het recht om te huwen niet absoluut is alsook dat zowel verzoekende partij als haar

partner wisten dat het gezinsleven vanaf het begin precair zou zijn gelet op de illegale verblijfssituatie van verzoekende partij. Verder wijst de verwerende partij op het feit dat verzoekende partij inbreuken heeft gepleegd op de openbare orde en dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

2.7. Artikel 8 EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert de begrippen ‘familie- en gezinsleven’ en ‘privéleven’ niet. Het zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

De Raad stelt vooreerst vast, net zoals de verwerende partij heeft gedaan, dat het geplande huwelijk tussen verzoekende partij en haar partner geweigerd werd door de ambtenaar van de burgerlijke stand omdat het om een schijnhuwelijk zou gaan. Dit gegeven vormt op zich al een contra-indicatie voor het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Verder blijkt uit de stukken die de verzoekende partij zelf aan haar verzoekschrift voegt dat verzoekende partij door de rechtbank op 5 april 2017 veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van acht maanden wegens poging tot gedwongen huwelijk tussen haarzelf en haar partner. Uit dit vonnis blijkt dat ook het hoger beroep tegen de weigeringsbeslissing inzake huwelijksvoltrekking door de Familierechtbank werd afgewezen op 10 februari 2016 omdat een combinatie van factoren wees op een huwelijk dat door minstens één van de partners niet gesloten werd met het oog op het vormen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel gericht op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel, zodat de ambtenaar van de burgerlijke stand terecht had geweigerd het huwelijk te erkennen. Verder blijkt ook uit de bevindingen van de rechtbank op 5 april 2017 dat de partner van verzoekende partij zelf aan de politiediensten had verklaard dat ze tot de vaststelling is moeten komen dat haar aanstaand huwelijk een schijnhuwelijk was. De verzoekende partij zou dit ook woordelijk tegen de Belgische partner hebben gezegd. Nadien is de Belgische partner wel opnieuw gaan samenwonen met verzoekende partij maar betrof dit volgens haar zus pure schijn en had verzoekende partij de Belgische partner kunnen ompraten zodat zij een abortus zou ondergaan. Ook de zus was de mening toegedaan dat verzoekende partij enkel met de Belgische onderdaan wou huwen teneinde een verblijfsrecht te verwerven. Er blijkt uit verdere vaststellingen dat de relatie niet goed liep en gepaard ging met verbaal en fysiek geweld, terwijl het voornemen te huwen minstens voor verzoekende partij enkel was gemotiveerd door de wens haar verblijf te regulariseren. De Belgische partner was hiervan op de hoogte hetgeen impliceert dat zij een actieve rol had in de poging een schijnhuwelijk af te sluiten. Later ontkenen zowel verzoekende partij als de Belgische partner dat het om een schijnhuwelijk zou gaan. Na het overschouwen van de feiten oordeelt de rechtbank dat het genoegzaam vaststaat dat verzoekende partij in werkelijkheid enkel een verblijfsrecht nastreefde met haar huwelijksaanzoek aan de Belgische partner. De rechtbank motiveert: *“Ter zake kan worden verwezen naar de door de rechtbank bijgetreden overwegingen en conclusie van de Familierechtbank zoals weergegeven in het vonnis d.d. 10 februari 2016, doch ook aanvullend naar de eigenste verklaringen van V.L. (de Belgische partner) zelf die herhaaldelijk t.a.v. de politie erkende dat beklagde (verzoekende partij) enkel een verblijfsrecht zocht te bekomen, het relaas van de werkgever van V.L., de duidelijke mening ter zake van haar zus, de houding van beklagde t.a.v. de zwangerschap en de talrijke ruzies naar de druk die beklagde op V.L. uitoefende opdat zij zich harder zou inspannen voor zijn verblijfsrecht. (...) Van beklagde ging van meet af een dreiging en voortdurende druk uit die zich vertaalde in verbaal en zelfs fysiek geweld en toch verregaande manipulatie.(...) De in hoofde van beklagde bewezen verklaarde feiten zijn ernstig en getuigen van een fundamenteel oneerlijke*

ingesteldheid. Beklaagde dient voelbaar duidelijk gemaakt dat zijn oneerlijk gedrag niet loont en te nimmer tot een verblijfsrecht in ons land kan leiden.” De rechtbank acht een gevangenisstraf van acht maanden effectief op grond van deze feiten dan ook gepast en noodzakelijk.

Derhalve wordt door dit vonnis het gegeven dat verzoekende partij met haar relatie met de Belgische onderdaan in wezen enkel een verblijfsrechtelijk voordeel nastreeft en er aldus geen sprake is van een werkelijke relatie, alleen maar versterkt. Het loutere feit dat de Belgische partner van verzoekende partij opnieuw zwanger zou zijn, maakt niet dat dit afbreuk doet aan de vaststelling dat in hoofde van de verzoekende partij haar relatie met de Belgische partner enkel tot doel heeft een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen maar geenszins dat zij een werkelijk gezinsleven met haar Belgische partner beoogt. Dit temeer nu de Belgische partner in het verleden ook al eens zwanger bleek van verzoekende partij en verzoekende partij toen aandrang op een abortus.

Het gegeven dat verzoekende partij en haar partner voorts tegen het vonnis van 5 april 2017 in beroep zijn gegaan doet thans geen afbreuk aan de feitelijke vaststellingen door de rechtbank.

Bijgevolg kan de Raad, gelet op voorgaanden, besluiten dat verzoekende partij geen gewag kan maken van een beschermenswaardige gezinsrelatie op het Belgische grondgebied.

Verder blijkt uit de stukken van het administratief dossier geenszins dat verzoekende partij een beschermenswaardig privéleven heeft op het Belgische grondgebied. Zij maakt op geen enkele manier aannemelijk uit wat haar sociale bindingen met België zouden bestaan, dit nog naast de vaststelling dat de normale binding die ontstaat met België enkel door het verblijf hier te lande op zich niet voldoende is om een schending van het privéleven aan te nemen.

Daarenboven, zelfs indien er toch sprake zou zijn van een werkelijke gezinsrelatie of privéleven, dan nog moet erop worden gewezen dat de bestreden beslissing geen einde stelt aan enig bestaand recht op verblijf in het Rijk. Er kan derhalve niet worden gesteld dat deze beslissing een inmenging vormt in verzoekers gezins-/privéleven. Er dient hierbij te worden aangegeven dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) reeds meermaals heeft aangegeven dat wanneer een vreemdeling in een dergelijke situatie een staat confronteert met een privé- en gezinsleven als een voldongen feit (“fait accompli”) er op deze staat geen uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende positieve verplichting rust op deze vreemdeling toe te laten zich te vestigen. Het EHRM oordeelt dat in regel vreemdelingen in deze situatie niet vermogen te verwachten dat hen enig verblijfsrecht zal worden toegestaan (EHRM 3 oktober 2014, nr. 12.738/10, Jeunesse/ Nederland).

Voorliggende zaak kan niet worden vergeleken met zaken waarbij een einde wordt gesteld aan het recht op verblijf van vreemdelingen die door het EHRM worden beschouwd als “gevestigde vreemdelingen”, met andere woorden vreemdelingen die formeel tot een verblijf werden toegelaten (EHRM 30 juni 2015, nr.39.350/13, A.S./ Zwitserland).

In zaken, zoals in de voorliggende, waarbij niet enkel de bescherming van een gezins-/privéleven aan de orde is, doch waar het tevens handelt over een immigratiekwestie, dienen andere gegevens in aanmerking te worden genomen. Het EHRM gaf al aan dat in zaken die ook immigratiekwesties betreffen de mate waarin een privéleven zou worden aangetast, de banden in de verdragsstaat, de vraag of er onoverbrugbare obstakels bestaan om een gezins-/privéleven verder te zetten in het land van oorsprong van de vreemdeling en of er redenen bestaan die verband houden met de immigratiecontrole (zoals het feit dat voorheen al inbreuken werden gepleegd tegen de verblijfswetgeving) of overwegingen inzake de bescherming van de openbare orde in rekening kunnen worden gebracht.

Ook belangrijk bij de te maken afweging is het antwoord op de vraag of een gezins-/privéleven tot stand werd gebracht op het ogenblik dat de betrokken personen reeds wisten dat de verblijfsstatus dusdanig was dat het van meet af aan duidelijk was dat de mogelijkheid tot voortzetting van een gezins-/privéleven in een bepaalde staat precair was. Volgens de vaste rechtspraak van het EHRM zal, indien dit het geval is, slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kunnen worden besloten dat de verwijdering van een vreemdeling aanleiding geeft tot een schending van artikel 8 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij niet aantoont dat in casu sprake is van een uitzonderlijke situatie waardoor het inreisverbod aanleiding kan geven tot een schending van artikel 8 EVRM.

Verder blijkt niet dat zij haar gezins-/privéleven niet kan verderzetten of uitbouwen in het land van herkomst. Zoals blijkt uit de feitelijke gegevens is verzoekende partij pas in 2015 naar België gekomen, dit op een moment waarop zij reeds 32 jaar was. Verzoekende partij heeft aldus het overgrote deel van haar leven in het herkomstland doorgebracht. Derhalve kan er van uitgegaan worden dat er geen hinderpalen zijn voor de verzoekende partij om haar gezins-/privéleven verder te zetten of uit te bouwen in het herkomstland. Verzoekende partij voert ook geen hinderpalen in die zin aan. Er blijkt ook nergens uit dat de Belgische partner haar niet zou kunnen volgen naar het herkomstland van verzoekende partij om aldaar het gezinsleven verder te zetten.

Noch een schending van het gezins- of familieleven noch een schending van het privéleven van de verzoekende partij wordt aannemelijk gemaakt. Een schending van artikel 8 EVRM kan niet worden aangenomen.

2.8. Zoals uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt heeft de verwerende partij uitdrukkelijk gemotiveerd waarom zij in casu het opleggen van een inreisverbod voor de duur van acht jaar gepast vindt. Verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij enig gegeven veronachtzaamd zou hebben derwijze dat dit aanleiding kon geven tot het opleggen van een inreisverbod voor een kortere duur of zelfs het onthouden van het opleggen van een inreisverbod. Zij maakt niet aannemelijk dat er in casu sprake is van humanitaire redenen waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening zou gehouden hebben.

2.9. Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier mei tweeduizend achttien door:

mevr. S. DE MUYLDER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER